

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๓๑/๒๕๖๐

เรื่องพิจารณาที่ ค. ๒๕/๒๕๖๐

วันที่ ๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

เรื่อง นายสิวัต จินพาณิชย์ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ว่า การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครองสูงสุดไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายสิวัต จินพาณิชย์ (ผู้ร้อง) ได้ยื่นฟ้องนายวรวิทย์ พูลสวัสดิ์ รองนายกเทศมนตรีเมืองจันทบุรี เป็นผู้ถูกฟ้องคดี ต่อศาลปกครองระยอง ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗๔/๒๕๕๕ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๔๖/๒๕๕๕ อันสืบเนื่องมาจากตนเองได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากกรณีที่นางนงเยาว์ จึงสงวนสิทธิ์ ได้เป็นโจทก์ ยื่นฟ้องผู้ร้อง ต่อศาลจังหวัดจันทบุรี ให้รับผิดตามสัญญากู้ยืมเงินและจำนำ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๖ สัญญากู้ยืมเงิน และข้อตกลงทำสัญญาจำนอง ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๖ และสัญญากู้ยืมเงิน ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๖ โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีเป็นทนายความให้แก่โจทก์ ต่อมาในระหว่างการพิจารณาคดีดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีได้นำเอกสารหลักฐานซึ่งเป็นหนังสือสัญญาที่พิพาทออกไปจากสำนวนคดี ทำให้ผู้ร้องไม่อาจนำพยานเอกสารดังกล่าวยกขึ้นต่อสู้ในคดีได้และเป็นเหตุให้ผู้ร้องต้องเป็นฝ่ายแพ้คดี ผู้ร้องจึงได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองระยองขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีคืนหนังสือสัญญาดังกล่าวข้างต้นให้แก่ผู้ร้อง

ศาลปกครองระยองเห็นว่า แม้ผู้ถูกฟ้องคดีจะมีฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็ตาม แต่การกระทำที่เป็นกรณีพิพาทในคดีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีกระทำในฐานะผู้ประกอบการวิชาชีพทนายความ มิใช่ในฐานะตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเมืองจันทบุรี การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวจึงมิใช่เป็นการกระทำในฐานะเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอันจะถือเป็นการกระทำทางปกครองหรือดำเนินกิจการทางปกครอง จึงมิใช่คดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลปกครองระยองจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ต่อมาผู้ร้องได้ยื่นคำร้องอุทธรณ์และเพิ่มเติมอุทธรณ์คำสั่งศาลปกครองระยอง (ศาลปกครองชั้นต้น) ต่อศาลปกครองสูงสุด โดยศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่าคดีนี้มีใช้คดีพิพาทที่อยู่ในเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อคัดค้านคำสั่งศาลปกครองสูงสุด โดยอ้างว่าการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครองสูงสุดไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ร้องเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐในคดีที่ผู้ร้องถูกฟ้องเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดจันทบุรี คดีจึงอยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และผู้ร้องมีสิทธิตามมาตรา ๔๒ ที่บัญญัติให้ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๕ จึงมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ การที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยืนตามคำสั่งศาลปกครองระยองที่ไม่รับคำฟ้องของผู้ร้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความนั้น จึงเป็นการพิจารณาพิพากษาคดีที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ร้องจึงใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๑๐ มาตรา ๒๑๑ และมาตรา ๒๑๓ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยเพิกถอนการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครองสูงสุดดังกล่าว

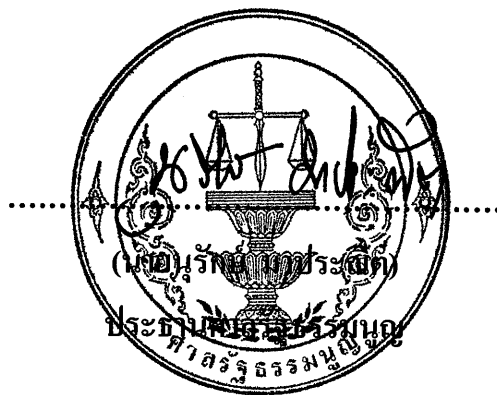
- ๓ -

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคล ซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมี คำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้อง คัดค้านคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ยื่นตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องของผู้ร้องไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ อันเป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการพิจารณาพิพากษาคดี ของศาลปกครองสูงสุด โดยกล่าวอ้างว่าเป็นการพิจารณาพิพากษาคดีที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงขอให้ ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยเพิกถอนการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครองสูงสุดดังกล่าว ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีข้อเท็จจริงอื่นที่นอกเหนือไปจากการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีตามหน้าที่และอำนาจ ของศาลที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๘๘ โดยตุลาการย่อมมีอิสระในการพิจารณาพิพากษา อรรถคดีตามรัฐธรรมนูญและกฎหมายให้เป็นไปโดยรวดเร็ว เป็นธรรม และปราศจากอคติทั้งปวง แต่เป็นกรณีที่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดพิจารณาพิพากษาอรรถคดีตามหน้าที่และอำนาจของศาล ตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติ ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวโดยอาศัยช่องทางตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๔ -

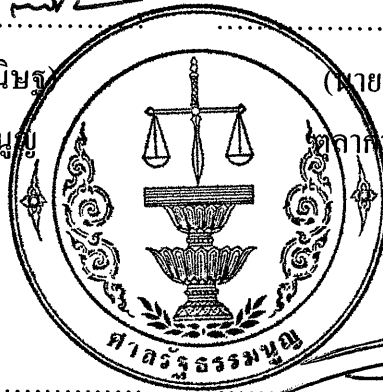
(คำสั่งที่ ๓๑/๒๕๖๐)

(นายจรูญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัย ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวรวิทย์ กังสศิเทียม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ